

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: K. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Bělá pod Bezdězem, PSČ 294 21, proti žalované: **Policii ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, PSČ400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2012, č. j. KRPU-284942/12/ČJ-2012-040022-ZZ,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 21. 12. 2012, č. j. KRPU-284942/ČJ-2012-040022-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), písm. c) a písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení svobody.

Ve stručné žalobě uvedl, že žalovaná porušila ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Porušení tohoto ustanovení dovozuje ze skutečnosti, že podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, platí, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, učinit si

úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu přitom dle žalobce lze plně vztáhnout i na jeho případ. V průběhu řízení o zajištění a řízení o správním vyhoštění totiž uvedl, že v České republice má dceru, občanku České republiky, ovšem žalovaná možný zásah do žalobcova rodinného života sice posoudila, avšak nesprávně, jelikož není pravdou, že by na žalobce nebylo možné nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. České republiky. Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Žalobou napadené rozhodnutí přitom nijak nezpochybňuje, že žalobce je otcem J. P., nar. „X“, tedy dítěte mladšího 21 let, vedle toho nebylo zpochybněno, že svoji dceru žalobce finančně podporuje a že vůči ní plní své vyživovací povinnosti. Dle žalobce je sice pravdou, že před svým zajištěním s dcerou a její matkou nepobýval ve společné domácnosti, ovšem to bylo dáno tím, že pracoval na různých místech, a proto nemohl společnou domácnost sdílet. Navíc tento stav byl jen dočasný a na intenzitu vztahu mezi žalobcem a jeho dcerou neměl vliv. Žalobce má za to, že pokud někdo odejde na časově omezený úsek za prací, není možné, aby tímto ztratil postavení rodinného příslušníka. Trvá na tom, že citové a finanční spojení s jeho dcerou zůstalo po celou dobu zachováno. Závěrem žalobce uvedl, že při hodnocení, zda správní vyhoštění lze vydat s ohledem na znění ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a tedy, zda vyhoštění je vůbec realizovatelné, se žalovaná zabývala pouze otázkou zásahu do rodinného života, ačkoliv výraz rodinný život je z hlediska svého obsahu širší a zahrnuje i situace, kdy cizinec sice není rodinným příslušníkem občana České republiky, avšak pojí ho s tímto občanem intenzivní citové či jiné pouto, jako je tomu v případě žalobce. Na podporu svého tvrzení o intenzivním vztahu se svojí dcerou pak žalobce soudu navrhl, aby byl proveden výslech matky jeho dcery, a to p. G. K..

Žalovaná ve svém obsáhlém písemném vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K věci uvedla, že žalobce byl zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), písm. c) a písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť je prokazatelně starší 15 let, o správním vyhoštění žalobce již bylo pravomocně rozhodnuto, u žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a je evidován v informačním systému smluvních států jako osoba, která má platný zákaz vstupu pro území členských států Evropské unie, přičemž všechny tyto skutečnosti ještě podrobně rozvedla.

Dále žalovaná uvedla, že žalobce na území České republiky opakovaně porušoval právní předpisy, a to nejen v oblasti pobytu cizinců, ale i v oblasti trestněprávní. Žalované je samozřejmě známo to, že žalobce má na území České republiky dceru, která je občankou České republiky. Otázkou, zda žalobce je či není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců se správní orgán podrobně zabýval již v řízení o správním vyhoštění, a to i v rámci odvolacího řízení, a dále v neposlední řadě se touto otázkou velice podrobně zabýval i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2010, č. j. 10 Ca 280/2009 – 39, kterým byla zamítnuta žalobcova žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Z tohoto rozsudku přitom vyplývá, že na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť nesplňuje podmínky ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je nesporně otcem nezletilé dcery J. P., avšak spornou otázkou je otázka výživy dítěte žalobcem a žití ve společné domácnosti. Žalobce v tomto směru ve své výpovědi ze dne 22. 1. 2009 ve správním řízení uvedl, že poslední dobou je úplně bez peněz, přičemž jeho družka dne 1. 2. 2009 vypověděla, že žalobce od října 2008 nakoupil potraviny v hodnotě asi 3.000,-Kč a 2x přispěl na školku pro

děti s tím, že od října 2008 se nepodílel na výživě své dcery. Dle žalované již tato skutečnost postačuje k tomu, aby byl vysloven závěr, že žalobce nesplňuje kritéria pro to, aby byl pokládán za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom nesplňuje ani podmínku soužití s dítětem ve společné domácnosti, když žalobce i jeho družka se sice shodují v tom, že do svého zajištění dne 22. 1. 2009 policií žalobce bydlel v bytě své družky, ovšem ve správním řízení družka dne 1. 2. 2009 vypověděla, že spolu žili s přestávkami ve společné domácnosti do roku 2006, poté se rozešli a ona byla ráda, že žalobce odešel. Této výpovědi odpovídá i sdělení žalobce ze dne 22. 1. 2009 o tom, že vztah s jeho družkou není dobrý a hádají se. V dubnu 2007 jej družka poprosila o pomoc s hlídáním jejich dcery v době nočních směn, čemuž žalobce vyhověl, avšak posléze proti vůli družky v jejím bytě nadále setrval a odmítl se odstěhovat. Do bytu dokonce několikrát vlezl oknem, když mu nebyly dány klíče a nebyl puštěn do bytu. Družka tehdy dále vypověděla, že je nyní spolu s dětmi ráda, že žalobce je pryč. Na základě těchto skutečností Městský soud v Praze uzavřel, že za situace, kdy žalobce žil v bytě družky proti její vůli, se nejednalo o oprávněné soužití v domácnosti s jeho dcerou, a proto za takového stavu nelze usuzovat, na splnění podmínky spočívající v tom, že cizinec s dítětem žije ve společné domácnosti. Dále žalovaná uvedla, že Městský soud v Praze se ve svém rozsudku zabýval i otázkou, zda na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, a to ve smyslu ust. § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž soud došel k závěru, že v daném případě žalobce nesplňuje ani tato kritéria, když v posuzované věci by přicházel v úvahu pouze trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému vztah žalobce a jeho družky. Žalobce však hodnověrně nedoložil existenci takového vztahu, naopak z výpovědi jeho družky vyplynulo, že takový trvalý a intenzivní vztah mezi nimi není, když žalobce obýval její byt proti její vůli a byla ráda, že žalobce jej po zajištění policií opustil. Vedle toho žalovaná uvedla, že Městský soud v Praze se zabýval i otázkou žalobcova zásahu do rodinného života, přičemž ve svém rozsudku konstatoval, že žalobce svůj rodinný život realizuje na území České republiky, kde má dceru J., ovšem nelze přehlédnout i to, že žalobce je ženatý v zemi svého původu. Žalobce přitom zakládal svůj rodinný život v České republice v době, kdy na jejím území pobýval nelegálně a musel vědět, že realizace rodinného života bude obtížná. Ohledně této otázky pak Městský soud v Praze uzavřel, že žalobce ve správním řízení nikdy nedoložil vedení intenzivního rodinného života, na výživu dcery ani na domácnost nepřispívá, dále nikdy neuváděl jako důvod nemožnosti opustit Českou republiku jeho zájem o péči o svoji dceru, přičemž pokud by tak opravdu hodlal, měl možnost opakovaně si legalizovat svůj pobyt v České republice, na což zcela rezignoval a dále ani nepodával opravné prostředky oproti minulým rozhodnutím o vyhoštění. Z těchto skutečností dle Městského soudu v Praze neplyne, že by žalobce o dceru projevoval opravdový zájem a že by reálně mohl vykonávat svá rodičovská práva, když navíc žalobcova družka před správním orgánem vypověděla, že žalobce občas dceru jen odvedl do školky a ze školky a jinak se jí nevěnoval. Městský soud v Praze pak ve svém rozsudku výslovně uvedl, že vyhoštění žalobce je přiměřené vzhledem ke všem okolnostem posuzovaného případu a je i zákonné i souladné s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, a to při poměření intenzity žalobcova rodinného života na území České republiky a jeho opakovanému porušování právních předpisů, které dokonce dosáhlo roviny práva trestního.

V návaznosti na právě uvedené žalovaná dále sdělila, že při rozhodování o zajištění žalobce vycházela ze zjištění ze správního řízení o správním vyhoštění včetně závěrů vyslovených Městským soudem v Praze, přičemž současně zjišťovala, zda v mezidobí nedošlo k nějaké podstatné změně rozhodných skutečností. V rámci řízení o zajištění byl přitom se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, ve kterém žalobce uvedl, že od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění se zdržoval v Ústí nad Labem, pracoval po různu po stavbách a proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobu s tím, že o zamítnutí této

žaloby nic nevěděl a stále pobýval v Ústí nad Labem. Dále žalobce vypověděl, že nový cestovní doklad si nezařídil, protože ví, že na ambasádě v Praze nelze vyměnit, a tudíž to neřešil. Také uvedl, že nevěděl o tom, že na území schengenského prostoru smí pobývat pouze s platným vízem nebo oprávněním k pobytu a platným cestovním dokladem. Jelikož zde má dceru a čekal rozhodnutí od soudu, svůj pobyt zde neřešil a stále čekal. Vedle toho uvedl, že s dcerou nežije, pouze ji navštěvuje, platí na ni výživné 300,-Kč. Na otázku, kde se v současné době hodlá zdržovat a přebírat poštu, žalobce uvedl, že adresu pobytu nemá, když pobývá různě na černo, a proto ji nemůže sdělit, s tím, že poštu si bude přebírat u své bývalé družky, jejíž adresu ovšem neví, neboť je to dva týdny, co se přestěhovala. Závěrem žalobce před správním orgánem uvedl, že žádný majetek ani společenské vazby na území České republiky nemá, a na otázku, zda je mu známa nějaká překážka, proč by nemohl vycestovat do svého domovského státu, tj. na Ukrajinu, uvedl, že mu není známa žádná překážka k vycestování.

Žalovaná je proto přesvědčena, že realizací správního vyhoštění z území České republiky a vyhoštěním žalobce do země původu nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého života. Pokud by žalobce měl takový zájem na budování vztahu se svojí dcerou, zcela jistě by učinil nějaké kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky (např. ve smyslu ust. § 122 zákona o pobytu cizinců), což ovšem po celou dobu svého pobytu neučinil. Navíc v minulosti nevyužil ani všech jemu možných opravných prostředků, a to jak proti rozhodnutí o správním vyhoštění, tak ani v rámci trestního řízení, které proti němu probíhalo, a ani jednou se nepokusil obstarat platný cestovní doklad, když to „neřešil“. Žalobci přitom muselo být známo i to, že v schengenském prostoru může pobývat jen s platným vízem, když v minulosti za tento prohřešek byl opakovaně řešen. Žalovaná má rovněž za to, že tvrzení žalobce o tom, že svoji dceru navštěvuje, je účelovým tvrzením, neboť ani nebyl schopen sdělit správnímu orgánu adresu, na které se má jeho dcera s matkou zdržovat. Pokud by žalobce měl takový zájem na vztahu se svojí dcerou, zcela jistě by věděl, kde jeho dcera bydlí, dále by se snažil si najít legální bydlení a nepobýval by různě „na černo“. Závěrem žalovaná podotkla, že žalobce na otázku, zda je mu známa nějaká překážka, proč by nemohl vycestovat do svého domovského státu, tj. na Ukrajinu, žalobce nezmínil ani svoji dceru či vztah k ní a naproti tomu jen uvedl, že mu není známa žádná překážka k vycestování.

Při jednání před soudem dne 28. 1. 2013 žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních. Nad rámec dosud uplatněných žalobních námitek k věci uvedl, že při ústním jednání před žalovanou ze dne 21. 12. 2012 byla přítomna toliko tlumočnice české národnosti, a proto její tlumočení nezachytilo reálný průběh dotyčného jednání. Při tomto jednání navíc na žalobce ze strany žalované byl vyvíjen psychický tlak v jeho neprospěch, dále mu bylo kladeno hodně otázek, a vedle toho s ohledem na blížící se svátky byl dán i časový tlak na vyřízení věci. S ohledem na tyto skutečnosti má za to, že z dotyčného protokolu o ústním jednání nelze vycházet, navíc když tento protokol podepsal, aniž by jej četl. K údajům, které žalovaná uvedla v písemném vyjádření k žalobě, pak žalobce dodal, že její tvrzení se nezakládají na pravdě a jsou neúplné. K tomu dodal, že když se mu narodila v roce 2003 dcera, byl nucen setrvat v České republice, neboť dcera se musela krátce po narození podrobit těžké operaci. Dále uvádí, že pouze z pracovních důvodů nesetřvával trvale v domácnosti se svojí družkou p. Kosovou, přičemž jen dva měsíce byl z pracovních důvodů úplně vzdálen. Trvá na tom, že v předchozím období se zdržoval u své družky v Teplicích, popřípadě v Trmicích. Dále uvedl, že svoji kontaktní adresu nemohl správním orgánům uvést s ohledem na skutečnost, že zde pobýval nelegálně, a proto měl obavy o ztrátu pracovních příležitostí. Dále uvedl, že v zemi svého původu má stále ještě manželku, tj. že je sice ještě ženatý, avšak od roku 2001 udržuje vztah s p. K., což se promítlo do toho, že ze společných kontaktů se v roce 2003 jim narodila

dcera J.. Žalobce trvá na tom, že s p. K. udržuje vztah, a to v podstatě od roku 2002, kdy se začal i podílet na výchově jejího syna z předchozího vztahu. K tomu dodal, že plní vyživovací povinnost nejen ke své dceři J., nýbrž i k M., synovi p. K.. Vedle toho zmínil, že při pohovoru dne 21. 12. 2012 rozhodně o své družce p. K. nehovořil jako o bývalé družce. Dále uvádí, že v minulosti sice byl pohádaný se svojí družkou, avšak následně se udobřili. Dále dodal, že s obsahu správního spisu prokazatelně vyplývá, že v minulosti na území České republiky pobýval i delší doby legálně. Dále podotkl, že ve správním řízení žalovanou vůbec nezajímala p. K., jak je patrné z obsahu správního spisu. Vedle toho uvedl, že se snažil svůj pobyt legalizovat na území České republiky. K dotazu soudu, jakým způsobem žalobce hradí výživné na dceru J., uvedl, že převážně poštou a k žádosti její matky výjimečně v hotovosti do rukou matky. Dále dodal, že protokolace v protokolu ze dne 21. 12. 2012 o tom, že v současné době s dcerou nežije, je zavádějící a mylná, když tak vypověděl toliko o skutečnosti, že se pracovně zdržuje v Teplicích, kde vykonával montáže. Skutečnost, že k 21. 12. 2012 nevěděl, kde dcera se svojí matkou bydlí, byla dána tím, že v té době se dcera s matkou stěhovali a on pro své pracovní povinnosti ještě přesně nevěděl kam. Pokud dne 21. 12. 2012 do protokolu uváděl, že adresu pobytu nemá, a že pobývá různě „na černo“, tak k tomu dodal, že při plnění svých pracovních povinností skutečně stálou adresu pobytu nemá, nicméně dlouhodobě žije s p. K. v jí pronajatém bytě, ovšem „na černo“, neboť by to bylo v rozporu s nájemní smlouvou. Žalobce trvá na tom, že usiloval a usiluje o legalizaci svého pobytu na území České republiky. V případě jeho vyhoštění z České republiky bude vážně existenčně ohrožena jeho rodina, když družka zjevně nedokáže uživit ze svých 8.000,-Kč sebe a děti. Navíc žalobce má za to, že bude zapotřebí družce pomáhat i s výchovou obou dětí, přičemž žalobce chce být u toho, když děti rostou.

Při tomtéž jednání před soudem pověřená pracovnice žalované odkázala na obsah vyjádření žalované k žalobě a navrhla zamítnutí. Zdůraznila přitom, že žalobce na území České republiky pobývá již od roku 2001, a to občas legálně a v převážné míře pak neoprávněně. Dále uvedla, že při jednání uskutečněném dne 21. 12. 2012, byla přítomna soudní tlumočnice, čímž by měla být dána záruka jejího objektivního překladu. K tomu dodala, že žalobce všechny stránky protokolu podepsal a s ohledem na čas, kdy se ústní jednání konalo, tak zřetelně na žalobce nebyl vyvíjen žádný časový tlak k ukončení záležitosti. V této souvislosti kategoricky popřela, že by na žalobce byl vyvíjen i nějaký psychický tlak. Dále uvedla, že na žalobce rozhodně nelze pohlížet jako na osobu ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž touto skutečností se již náležitě zabýval správní orgán v rámci řízení o vyhoštění v roce 2009, a to včetně odvolacího řízení s tím, že tento závěr byl potvrzen i pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze. Dále pověřená pracovnice žalované připustila, že žalobce je sice otcem nezletilé J., avšak s dcerou a její matkou nežije ve společné domácnosti, když tak uváděl sám žalobce, dále i matka jeho dcery, čemuž odpovídá i skutečnost, že sám žalobce o p. K. hovořil ve správním řízení jako o bývalé družce. Pověřená pracovnice žalované rovněž uvedla, že k datu 21. 12. 2012 se žalovaná pečlivě zabývala tím, zda ohledně poměrů k nezletilé dceři a její matce p. K. došlo k nějaké změně, ovšem na základě výpovědi žalobce a doložených materiálů dospěla k závěru, že žádná změna v tomto směru nenastala. Proto žalovaná nepochybila, pokud vydala žalobou napadené rozhodnutí, když zájem na zamezení nelegální migrace oprávněně převýšil nad rodinnými zájmy žalobce. Žalobce nemůže ospravedlňovat svoji nepřítomnost v soužití s p. K. svými pracovními povinnostmi, když na území České republiky pobývá nelegálně a tudíž nemá ani oprávnění zde pracovat. Z dostupných informací vyplývá, že žalobce se nikterak nesnažil svůj pobyt legalizovat na území České republiky. To dokládá i fakt, že nevlastní platný cestovní doklad, a taky skutečnost, že ve správních řízeních či soudních řízeních důsledně nevyužíval zákonem připuštěné opravné prostředky ve věci jeho vyhoštění popřípadě zajištění, přičemž ani ve smyslu § 122 zákona o pobytu cizinců nepožádal o

prominutí správního vyhoštění. Pověřená pracovnice žalované setrvala na tom, že žalobce při jednání dne 21. 12. 2012 dvakrát hovořil o p. K. jako o své bývalé družce. Žalobce byl s p. K. srozuměn i s tím, že v České republice pobývá nelegálně. Dále vyjádřila přesvědčení, že žalobce může svoji rodinu finančně podporovat i z Ukrajiny. Závěrem podotkla, že žalobce až v řízení před soudem začal uvádět, že by se chtěl podílet i na výchově syna družky M., ačkoliv předtím vůbec o tomto dítěti družky nehovořil.

Při tomtéž jednání před soudem bylo na základě návrhu žalobce přikročeno ve smyslu ust. § 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ke svědeckému výslechu p. G. K., která vypověděla, že žalobce je jejím druhem. V minulosti sice mezi sebou měli nějaké neshody, ovšem tyto neshody ustaly zhruba před 2 – 2,5 lety. Dále uvedla, že pro její problémy s bytným byl žalobce nucen opustit společnou domácnost k říjnu 2012 a začal žít v Teplicích, kde si sehnal práci. Bytný svědkyně totiž nesouhlasil s tím, aby žalobce bydlel v pronajímaném bytě se svědkyní, když tam nebyl hlášen. Žalobce odešel za prací do Teplic, neboť neměli dostatek peněz. V mezidobí svědkyně sehnala nové bydlení, přičemž se žalobcem byli domluveni tak, že 23. 12. 2012 za ní a dcerou J. a synem M. z předchozího vztahu, přijede. Dále svědkyně uvedla, že v listopadu 2012 žalobce navštívil dceru ještě na původní adrese, a to na pár hodin, aby ji viděl. Dále uvedla, že se žalobcem měli představu, že od jeho příjezdu 23. 12. 2012 začne od svědkyně za prací dojíždět. K dotazu soudu, zda a popřípadě jakým způsobem je hrazeno výživné k nezletilé dceři J., svědkyně uvedla, že žalobce hradí výživné ve výši 300,-Kč v podstatě pravidelně, přičemž tyto platby se uskutečňovaly buď v hotovosti, nebo prostřednictvím pošty. K dotazu pověřené pracovnice žalované, zda svědkyně může hodnověrným způsobem doložit sdílení společné domácnosti se žalobcem do října 2012, svědkyně uvedla, že tak může učinit skrze svoji dceru J. a syna M. a také kamarádku p. D. a vedle toho i skrze spolupracovnici p. S.. K dalšímu dotazu pověřené pracovnice žalované, zda svědkyni byla známa nelegálnost žalobcova pobytu na území ČR, svědkyně uvedla, že ano, avšak tuto skutečnost zastínilo narození dcery a její nemoc. K dalšímu dotazu pověřené pracovnice žalované, zda svědkyni bylo známo, že žalobce je ženatý, svědkyně uvedla, že jí tato skutečnost byla známa, přičemž žalobce se snažil tuto situaci řešit s manželkou na Ukrajině, ovšem neúspěšně, když ta nepožádala o rozvod.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je z pohledu včasné uplatněných žalobních námitek nedůvodná.

V návaznosti na právě uvedené soud uvádí, že v dané věci byla ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobcem uplatněna řada žalobních námitek opožděně, přičemž k tomuto procesnímu kroku došlo při ústním jednání dne 28. 1. 2013. Až při tomto jednání žalobce totiž v řízení před soudem nově začal namítat, že při ústním jednání před žalovanou ze dne 21. 12. 2012 byla přítomna toliko tlumočnice české národnosti, a proto její tlumočení nezachytilo reálný průběh dotyčného jednání, dále, že při tomto jednání ze strany žalované

byl na žalobce vyvíjen psychický tlak v jeho neprospěch, dále mu bylo kladeno hodně otázek, a vedle toho s ohledem na blížící se svátky byl dán i časový tlak na vyřízení věci, v důsledku čehož z dotyčného protokolu o ústním jednání nelze vycházet, navíc když tento protokol podepsal, aniž by jej četl. Dále začal nově namítat, že plní vyživovací povinnost nejen ke své dceři J., nýbrž i k M., synovi p. K., s tím, že v případě jeho vyhoštění z České republiky bude vážně existenčně ohrožena jeho rodina, když družka zjevně nedokáže uživit ze svých 8.000,- Kč sebe a děti. Vedle nově namítl, že při pohovoru dne 21. 12. 2012 o své družce p. K. nehovořil jako o bývalé družce, přičemž ve správním řízení žalovanou vůbec nezajímala p. K.. Dále nově namítl, že skutečnost, že k 21. 12. 2012 nevěděl, kde dcera se svojí matkou bydlí, byla dána tím, že v té době se dcera s matkou stěhovaly a on pro své pracovní povinnosti ještě přesně nevěděl kam. A ohledem na výše predestřenou dispoziční zásadu zakotvenou v ust. § 71 odst. 2 s. ř. s., kterou je nutno striktně aplikovat v rámci předmětného řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované, se těmito novými žalobními tvrzeními pro jejich opožděné uplatnění žalobcem soud nezabýval.

V daném případě se proto soud zabýval „toliko“ žalobcovými tvrzeními, které byly včasné uplatněny ve stručné žalobě, ohledně toho, že žalovaná porušila ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když žalobce má v České republice dceru, občanku České republiky, ovšem žalovaná možný zásah do žalobcova rodinného života sice posoudila, avšak nesprávně, jelikož není pravdou, že by na žalobce nebylo možné nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. České republiky.

Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.

V předmětné věci ze strany žalované nebylo nijak zpochybňováno to, že žalobce je otcem J. P., nar. „X“, tedy dítěte mladšího 21 let. Dále ze strany žalované nebyla v žalobou napadeném rozhodnutí (oproti vyjádření k žalobě) zpochybněna skutečnost, že žalobce svoji dceru finančně podporuje, neboť žalobce na ni platí výživné k rukám její matky p. K. ve výši 300,-Kč měsíčně. Tuto skutečnost ostatně potvrdila ve své svědecké výpovědi i sama p. K.. Soud tak vycházel ze skutečnosti, že žalobce se jistým způsobem podílí na výživě své dcery J..

Pro zodpovězení otázky, zda na žalobce v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo možné nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. České republiky ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, má ovšem klíčový význam skutečnost, zda žalobce vedle hrazení výživného na svoji dceru J. současně s ní žije ve společné domácnosti. V daném případě soud s ohledem na žalobcova tvrzení, vyjádření žalované a obsah správního spisu, který byl soudem předložen žalovanou, vycházel z nesporné skutečnosti, že nezletilá dcera Julie žije se svojí matkou – tedy p. G. K.. Sám žalobce přitom ve správním řízení hned 2x hovořil o p. K. jako o své bývalé družce, přičemž ve správním řízení shodně jako v žalobě výslovně uvedl, že před svým zajištěním s dcerou ve společné domácnosti nežil, když dceru pouze chodil navštěvovat. Skutečnost, že žalobce nežil v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí se svojí dcerou ve společné domácnosti, pak potvrdila v rámci své svědecké výpovědi i p. K., když ta vedení společné domácnosti se žalobcem (bez ohledu na věrohodnost její svědecké výpovědi) výslovně potvrdila jen do října 2012 a nikoliv i v listopadu a zejména pak prosinci 2012, kdy byl žalobce žalovanou zajištěn. Této skutečnosti pak koresponduje i fakt, že žalobce při podání vysvětlení dne 21. 12. 2012 žalované na její otázku, kde se v současné době hodlá zdržovat a přebírat poštu, uvedl, že adresu pobytu nemá, když pobývá různě „na černo“, a proto ji nemůže sdělit, s tím, že poštu si bude přebírat u své bývalé družky, jejíž adresu ovšem neví, neboť je to dva týdny, co se přestěhovala. Vedle toho žalobce při podání vysvětlení dne 21. 12. 2012 žalované sdělil, že

žádný majetek ani společenské vazby na území České republiky nemá, a na otázku, zda je mu známa nějaká překážka, proč by nemohl vycestovat do svého domovského státu, tj. na Ukrajinu, jen uvedl, že mu není známa žádná překážka k vycestování, a tedy nikterak nepoukázal na nějaké své rodinné vazby na území České republiky včetně své dcery J. s její matkou p. K..

V daném případě soudu nevznikly pochybnosti o tom, že by ve smyslu názoru obsaženém v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, žalovaná náležitě nezjišťovala, jaké poměry panovaly k datu 21. 12. 2012 mezi žalobcem a nezletilou dcerou J. a její matkou p. K.. Tyto poměry se přitom pokud se jedná o společné soužití v domácnosti žalobce s nezletilou dcerou a její matkou p. K. zásadně nezměnily oproti stavu v roce 2009, kdy se žalobcem bylo vedeno správní řízení o jeho vyhoštění, neboť žalobce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce a i v době jeho vydání společnou domácnost se svojí dcerou J. a její matkou p. K. rovněž nesdílel.

Po zhodnocení skutkových okolností případu se soud shoduje se žalovanou, že realizací správního vyhoštění z území České republiky a vyhoštěním žalobce do země původu nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého života. Proto žalovaná nepochybila, pokud vydala žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho vyhoštění, když zájem na zamezení nelegální migrace zcela legitimně převýšil nad údajnými rodinnými zájmy žalobce.

Již žalovaná trefně zmínila, že žalobce nemůže ospravedlňovat svoji nepřítomnost v soužití s p. K. svými pracovními povinnostmi, když na území České republiky pobývá nelegálně a tudíž nemá ani oprávnění zde pracovat. V dané věci nelze přehlédnout, že žalobce se vůbec nesnažil svůj pobyt legalizovat na území České republiky. Žalobci přitom nic nebránilo v tom, aby se pokusil učinit nějaké kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky (např. ve smyslu ust. § 122 zákona o pobytu cizinců), což po celou dobu svého pobytu neučinil, přičemž vedle toho se ani jednou se nepokusil obstarat platný cestovní doklad, když to dle svých slov „neřešil“. Dosavadní žalobcovo počínání nenasvědčuje ani tomu, že by se snažil najít si legální bydlení, aby nepobýval různě „na černo“ a aby tedy mohl realizovat své společné soužití se svojí dcerou J.. Soud proto uzavírá, že jako účelové vyhodnotil žalobcovo tvrzení o tom, že má opravdový zájem na budování vztahu se svojí dcerou, když jeho dosavadní počínání před uskutečněným správním řízením i v rámci něho tomu vůbec nenasvědčuje.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba z pohledu včasné uplatněných žalobních námitek není jakkoliv důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. ledna 2013

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová